

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014899199
Dátum vydania rozhodnutia:	16.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9014899199.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Pavla Polku na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. apríla 2014 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému Ing. H. P. a spol. pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999, o odvolaní krajského prokurátora v Banskej Bystrici proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. októbra 2013, sp. zn. 5 T 1/03, takto

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie krajského prokurátora v Banskej Bystrici sa
z a m i e t a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. októbra 2013, sp. zn. 5 T 1/03 bol obžalovaný Ing. H. P. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako štatutárny zástupca spoločnosti M., s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici na ul. Dolnej č. 42, registrovanej pre daň z pridanej hodnoty so štvrtročným zdaňovacím obdobím, na základe vyhotoveného dodatočného daňového priznania na daň z pridanej hodnoty na I. štvrťrok 1998 vo výške 4 258 428,- Sk (141 353,91 €) a za II. štvrťrok 1998 vo výške 4 946 099,- Sk (164 180,41 €) a dňa 30.07.1998 na základe vyhotoveného protokolu č. 851/240/3496/98/434, 429/45269 z kontroly oprávnenosti nároku na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za obdobie I. a II. štvrťroka 1998 u daňového subjektu M. Co Ltd, Dolná č. 42, Banská Bystrica, v ktorom sú uvedené nepravdivé údaje o hospodárskej činnosti a ktorými bola potvrdená oprávnenosť nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v celej nárokovanej výške a na základe tohto protokolu a žiadosti M., s.r.o., Dolná č. 42, Banská Bystrica, ktorá bola Daňovému úradu Banská Bystrica II doručená 30.07.1998 vydal Daňový úrad Banská Bystrica II dňa 10.08.1998 rozhodnutie č. 851/240/45941/98/442 o vrátení daňového preplatku, na základe ktorého po započítaní nedoplatkov vo výške 185 658,- Sk (6 162,71 €) bolo dňa 11.08.1998 zaslaná na účet M., s.r.o., Dolná 42, Banská Bystrica č. XXXXXXXX-XXX/XXXX, ktorý dňa 29.07.1998 založil v J. J., a.s., pobočka Banská Bystrica obž. Ing. H. P. suma 9 018 869,- Sk, (299

371,61 €) po čom obž. Ing. H. P. dňa 12.08.1998 vybral z uvedeného účtu sumu 9 000 000,- Sk (298 745,27 €) a dňa 11.06.1999 sumu 19 000,- Sk (630,68 €), čím spôsobil slovenskému štátu, zastúpenému Daňovému úradu Banská Bystrica II, škodu 9 204 527,- Sk (305 534,32 €).

Krajský súd za to podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému Ing. H. P. trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov, pričom na výkon trestu ho zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. nápravnovýchovej skupiny.

Súčasne obžalovanému uložil trest zákazu činnosti podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. vykonávať obchodno-podnikateľskú činnosť na dobu 5 rokov, ako aj trest prepadnutia vecí - pečiatky patriacej M. C. o. Ltd. Banská Bystrica (§ 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.).

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, súd uložil obžalovanému Ing. H. P. aj povinnosť na náhradu škody poškodenej strane slovenskému štátu, zastúpenému Daňovým úradom v Banskej Bystrici II, vo výške 305.534,32 Eur.

Tým istým rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici bol spoluobžalovaný Ing. H. A. podľa § 226 písm. c/ Tr. por. č. 141/1961 Zb. oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode obž. Ing. H. A. ako kontrolór dane z pridanej hodnoty na Daňovom úrade Banská Bystrica II v mene obž. Ing. H. P., štatutárneho zástupcu spoločnosti M., s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici na ul. Dolnej č. 42, registrovanej pre daň z pridanej hodnoty so štvrtročným zdaňovacím obdobím, v presne nezistenom čase a na nezistenom mieste vyhotovil dodatočné daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia I. a II. štvrťroka 1998, ktoré boli dňa 29.7.1998 doručené správcovi dane Daňovému úradu Banská Bystrica II a v ktorých si M., s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, na ul. Dolnej č. 42 neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty na I. štvrťrok 1998 vo výške 4 258 428,- Sk (141 353,91 €) a za II. štvrťrok 1998 vo výške 4 946 099,- Sk (164 180,41 €) a dňa 30.07.1998 vyhotovil protokol č. 851/240/3496/98/434, 429/45269 z kontroly oprávnenosti nároku na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za obdobie I. a II. štvrťroka 1998 u daňového subjektu M. Co Ltd, Dolná č. 42, Banská Bystrica, v ktorom uviedol nepravdivé údaje o hospodárskej činnosti a ktorým potvrdil oprávnenosť nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v celej nárokovanej výške a na základe tohto protokolu a žiadosti M., s.r.o., Dolná č. 42, Banská Bystrica, ktorá bola Daňovému úradu Banská Bystrica II doručená 30.07.1998 vydal Daňový úrad Banská Bystrica II dňa 10.08.1998 rozhodnutie č. 851/240/45941/98/442 o vrátení daňového preplatku, na základe ktorého po započítaní nedoplatkov vo výške 185 658,- Sk (6 162,71 €) bolo dňa 11.08.1998 zaslaná na účet M., s.r.o., Dolná 42, Banská Bystrica č. XXXXXXXX-XXX/XXXX, ktorý dňa 29.07.1998 založil v J. J., a.s., pobočka Banská Bystrica obž. Ing. H. P. suma 9 018 869,- Sk, (299 371,61 €) po čom obž. Ing. H. P. dňa 12.08.1998 vybral z uvedeného účtu sumu 9 000 000,- Sk (298 745,27 €) a dňa 11.06.1999 sumu 19 000,- Sk (630,68 €), čím spôsobil slovenskému štátu, zastúpenému Daňovému úradu Banská Bystrica II, škodu 9 204 527,- Sk (305 534,32 €).

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. podal proti tomuto rozsudku odvolanie krajský prokurátor v Banskej Bystrici. Svojim odvolaním napadol jednak oslobodzujúci výrok vo vzťahu k obžalovanému Ing. H. A. a jednak výrok o treste vo vzťahu k obžalovanému Ing. H. P..

V úvodnej časti odôvodnenia krajský prokurátor zrekapituloval obsah napadnutého rozsudku so záverom, že ako prokurátor zastupujúci obžalobu v trestnom konaní dospel k inému vyhodnoteniu zadovážených dôkazov. Na jednej strane, aj podľa jeho názoru pod vplyvom písomznaleckého dokazovania došlo k zmene skutkových okolností v tom smere, že by Ing. H. A., ako kontrolór Daňového úradu v Banskej Bystrici II v mene Ing. H. P. ako štatutárneho zástupcu spoločnosti M. spol. s r. o. Banská Bystrica vyhotovil dodatočné daňové priznania na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie

obdobie prvého a druhého štvrtého 1998. Na druhej strane je prokurátor naďalej presvedčený, že táto nová skutočnosť nezbavuje obžalovaného Ing. H. A. jeho participácie na žalovanej trestnej činnosti.

Podľa názoru obžaloby Ing. H. A. ako pracovník daňového úradu nevykonával kontrolu dane riadne. Podanie dodatočných daňových priznaní bolo načasované na dni, v ktorých pracovníčka tvoriaca dvojicu daňových kontrolórov čerpala dovolenku, kontrola bola vykonaná povrchno, v priebehu jedného pracovného dňa. Prokurátor vyjadril názor, že nie je možné, aby sa takto postupovalo bez vopred dohodnutej súčinnosti oboch zainteresovaných strán, teda daňového úradu a daňového subjektu, ktorým bol Ing. H. P.. Takýmto postupom sa aj obžalovaný Ing. H. A. podieľal na uvádzaní daňového úradu do omylu a aj v dôsledku jeho konania boli nezákonne uplatnené nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty vyplatené poukázaním na inkriminovaný bankový účet.

Prokurátor ďalej dôvodil, že nepreukázanie skutočností, že dodatočné daňové priznania nevypisoval obžalovaný Ing. H. A., neznamena automaticky nepreukázanie toho, kto zabezpečil ich predloženie daňovému úradu, pretože práve obžalovaný Ing. H. P. tieto daňové priznania odobril a predložil daňovému úradu. Tento obžalovaný, ktorý bol uznaný vinným, v rovnaký deň založil v J. J. účet pre spoločnosť M. spol. s r.o. a na druhý deň doručil daňovému úradu žiadosť o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Tieto časové súvislosti konania oboch obžalovaných preukazujú vzájomnú koordináciu jednotlivých úkonov smerujúcich v konečnom dôsledku k vyplateniu neoprávnene uplatneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

V druhej časti odôvodnenia odvolania prokurátor namietal splnenie zákonných podmienok na uloženie trestu obžalovanému Ing. H. P. za použitia ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. Podľa jeho názoru, pôvodne uložený trest odňatia slobody na sedem rokov bol primeraný závažnosti konania obžalovaného, pričom v ďalšom konaní sa vo vzťahu k nemu nič zásadné nezmenilo. Je pravdou, že v konaní došlo k prieťahom, keď iba rozhodovanie po povolení obnovy konania trvalo 5 rokov, pričom táto doba nezodpovedá náročnosti vykonaného dokazovania. Pokiaľ ide o „pomery páchatel’a“, ktorými súd prvého stupňa odôvodnil mimoriadne zníženie trestu, podľa názoru prokurátora neboli zistené také mimoriadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Vzhľadom na uvedené okolnosti prokurátor krajskej prokuratúry navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok v oslobodzujúcej časti vo vzťahu k obžalovanému Ing. H. A. a v časti výroku o treste obžalovanému Ing. H. P. zrušil a aby vec ohľadom obžalovaného Ing. H. A. vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie a obžalovanému Ing. H. P. aby odvolací súd sám uložil trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej sadzby bez použitia ustanovenia § 40 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Obžalovaný Ing. H. A. v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora uviedol, že rozsudok krajského súdu v jeho oslobodzujúcej časti považuje za zákonný a správny a z tohto pohľadu považuje odvolanie prokurátora za nedôvodné. Považuje za potrebné poukázať najmä na znalecké posudky znalcov z odboru písomoznalectva Ing. Juraja Nitrianskeho a Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, ktorých odborné závery vyvrátili závery znaleckého posudku PhDr. Renáty Jamnickej, o ktoré bolo prevažne opreté pôvodné rozhodnutie súdu o jeho vine. Vyjadril tiež názor, že samotná časová postupnosť jednotlivých úkonov nemôže odôvodniť rozhodnutie o jeho vine zo spáchania žalovaného trestného činu.

S poukazom na uvedené skutočnosti obžalovaný Ing. H. A. navrhol, aby najvyšší súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa v celom rozsahu stotožnil s písomným odôvodnením prokurátora krajskej prokuratúry a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok v oslobodzujúcej časti vo vzťahu k obžalovanému Ing. H. A. a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie a vo vzťahu k obžalovanému Ing. H. P. aby zrušil výrok o treste a následne uložil primeraný trest odňatia slobody so

zaradením pre jeho výkon do prvej nápravno-výchovnej skupiny, ako aj trest zákazu činnosti a trest prepadenia vecí, nezmenene tak, ako mu boli tieto tresty uložené rozsudkom krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania podaného prokurátorom krajskej prokuratúry podľa § 254 ods. 1 Tr. zák. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že krajský súd rozhodol vo vzťahu k oboj obžalovaným správne a v súlade so zákonom.

Predovšetkým treba pripomenúť, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22. apríla 2005, sp. zn. 5 T 1/03 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. júna 2005 sp. zn. 1 To 41/2004 boli obžalovaní Ing. H. P. a Ing. H. A. uznaní za vinných zo spáchania trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti citovaného rozsudku krajského súdu.

V nadväznosti na to, po doplnení znaleckého dokazovania Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 5. júna 2008, sp. zn. 2 Ntok 2/06, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2008, sp. zn. 2 Tost 14/2008 v rámci konania o návrhu obžalovaného Ing. H. A. na povolenie obnovy konania vyššie uvedený odsudzujúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (zo dňa 22. apríla 2004, sp. zn. 5 T 1/03), v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (zo dňa 1. júna 2005, sp. zn. 1 To 41/2004) v celom rozsahu zrušil.

V rámci obnoveného konania vykonal prvostupňový súd dokazovanie jednak v rozsahu pôvodného dokazovania a jednak nad jeho rámec vykonal dokazovanie najmä závermi znaleckých posudkov z odboru písomoznalectvo znalca JUDr. Igora Nitrianskeho a jednak ústavnými znaleckými posudkami odboru písomoznalectva Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 183/2007 zo dňa 28. mája 2006 (týkajúceho sa obžalovaného Ing. H. A.) a č. 75/2013 zo dňa 9. februára 2012 (týkajúceho sa obžalovaného Ing. H. P.).

Krajský súd takto vykonal na hlavnom pojednávaní (po povolení obnovy konania) všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a vo vzťahu k obžalovanému Ing. H. P. dospel ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom krajský súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona o otázke jeho viny a trestu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu týkajúce sa obžalovaného Ing. H. P. a v podrobnostiach odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetný skutok sa stal tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd a páchatelom tohto skutku je nepochybne obžalovaný Ing. H. P. .

Súd prvého stupňa správne rozhodol aj o oslobodení obžalovaného Ing. H. A. spod obžaloby a to predovšetkým na základe záverov znaleckého dokazovania z odboru písomoznalectvo, a to jednak záverov znaleckého posudku znalca JUDr. Igora Nitrianskeho, ale najmä na základe záverov posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Závery znaleckého dokazovania totiž vylúčili obžalovaného Ing. H. A. ako pisateľa dodatočných daňových priznaní na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. a II. štvrtroka 1998, ktoré boli dňa 29. júla 1998 doručené správcovi dane Daňového úradu Banská Bystrica II, v ktorých si spoločnosť M. spol. s r.o. Banská Bystrica neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty za I. a II. štvrtrok 1998. Naproti tomu závery znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (prednesené na hlavnom pojednávaní Mgr. Forgáčovou) potvrdili na relevantných sporných písomnostiach pravosť podpisov obžalovaného Ing. H. P..

Najvyšší súd neakceptoval odvolacie námietky prokurátora krajskej prokuratúry, pretože vykonané dôkazy vo vzťahu k obžalovanému Ing. H. A. vo svojom súhrne neposkytujú spoľahlivý podklad pre jednoznačný a celkom nepochybný záver o jeho vine.

Odvolanie krajského prokurátora je odôvodňované najmä nepriamymi dôkazmi, ktoré podľa jeho názoru tvoria logickú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov. Ide najmä o spôsob vykonania daňovej kontroly Ing. H. A., ako aj o časovú nadväznosť konania oboch obžalovaných.

Podľa názoru odvolacieho súdu tieto okolnosti sami osebe nemôžu postačovať pre záver o vine obžalovaného, tak ako sa toho domáha krajský prokurátor. Charakter a povaha týchto nepriamych dôkazov bez toho, aby boli podporené ďalšími objektívnymi, hodnovernými a nespochybniteľnými dôkazmi netvorí už spomenutú ucelenú a logicky vzájomne obsahovo korešpondujúcu reťaz dôkazov, na základe ktorých by bolo možné ustáliť nepochybný záver, že spolupáchateľom tohto trestného činu je práve obžalovaný Ing. H. A.. Po vykonaní dokazovania po povolení obnovy konania nastala totiž vo vzťahu k tomuto obžalovanému zásadná zmena dôkaznej situácie tým, že došlo k spochybneniu resp. popretiu záverov písomznaleckého posudku PhDr. Renáty Jamnickej, ktorý označoval za pisateľa dodatkov daňového priznania práve obžalovaného Ing. H. A., a na základe ktorých bolo vyplatené plnenie Ing. H. P..

Okolnosti konania obžalovaného ako kontrolóra daňového úradu uvádzané odvolateľom, najmä že vykonal daňovú kontrolu nedôsledne, v priebehu jedného dňa a v čase dovolenky jeho kolegyne, pričom jednotlivé úkony Ing. H. P. časovo harmonizovali s konaním Ing. H. A., to sú všetko okolnosti, ktoré nepochybne možno chápať ako indicie naznačujúce, že ich konanie mohlo byť vopred dohodnuté a vzájomne koordinované. Nie je možné však len na základe týchto indícií urobiť jednoznačný a nespochybniteľný záver o vine obžalovaného Ing. H. A. za situácie, že rozhodujúci dôkaz - jeho rukopis na jednom z dôležitých listinných dôkazov nie je jeho.

Okolnosti konania obžalovaného Ing. H. A., na ktoré poukazuje v odvolaní krajský prokurátor, sami osebe nemajú takú dôkaznú hodnotu a dôležitosť, aby sa na ich základe dal ustáliť výrok o jeho vine. Odvolací súd preto v súlade s názorom krajského súdu, vzhľadom na výraznú zmenu dôkaznej situácie dospel k záveru, že nepriame dôkazy, na ktoré krajský prokurátor poukazuje v odôvodnení svojho odvolania, vo svojom súhrne netvorí ucelenú, logickú a ničím nespochybniteľnú reťaz takých dôkazov, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť vinu obžalovaného Ing. H. A.. Preto oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý vychádzal zo zásady „in dubio pro reo“, považuje za správny a zákonný a odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry za nedôvodné.

Rovnako najvyšší súd neakceptoval ani tú časť odvolania prokurátora, ktorou napadol výrok o treste vo vzťahu k obžalovanému Ing. H. P. argumentujúc, že na použitie ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. (účinného do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby nie sú splnené zákonné podmienky.

Pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 je stanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody vo výmere od päť do dvanásť rokov. Odvolací súd považuje uložený nepodmienečný trest odňatia slobody obžalovanému pod spodnou hranicou trestnej sadzby na štyri roky (za použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006), za primerane prísny a to najmä vzhľadom na neprimeranú dĺžku trestného konania v dôsledku jeho prietahov zo strany orgánov činných v trestnom konaní.

V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že obžalovaný Ing. H. P. spáchal trestnú činnosť v roku 1998 a trestné stíhanie bolo pre tento skutok začaté dňa 8. novembra 2001. Obžaloba bola podaná Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 4. februára 2003, ktorý v rámci jej predbežného prejednania podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 uznesením zo dňa 26. februára 2003, sp. zn. 5 T 1/03

vyslovil svoju nepríslušnosť a postúpil vec Okresnému súdu v Banskej Bystrici. Toto rozhodnutie bolo následne na základe sťažnosti krajského prokurátora uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. apríla 2003, sp. zn. 4 To 27/03 zrušené a krajskému súdu uložené, aby vo veci konal a rozhodol. Súd určil termín hlavného pojednávania na 21. a 22. apríla 2004, kedy bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že predmetná vec bola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolaciemu dňa 7. júna 2004, pričom verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané dňa 1. júna 2005.

Následne uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2008, sp. zn. 2 Tost 14/2008 bolo vyhovené návrhu obžalovaného Ing. H. A. na povolenie obnovy konania. Hlavné pojednávanie Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo určené na termín 11. decembra 2009 a následne po vyhotovení ústavných znaleckých posudkov dňa 14. a 15. októbra 2013 súd meritórne rozhodol. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bol spisový materiál spolu s odvolaním prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica predložený dňa 16. decembra 2013. Odvolací súd aktuálne o odvolaní prokurátora rozhodol dňa 16. apríla 2014.

Z uvedeného faktografického rozboru priebehu konania vyplýva, že od spáchania trestného činu uplynulo takmer šesťnásť rokov .

Primeranosť dĺžky konania nemožno vyjadriť numericky v zmysle určenia lehoty jeho trvania, ale je nutné túto skúmať a preverovať pri každom prípade jednotlivo vo svetle konkrétnych okolností vecí. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že kritériami, podľa ktorých možno posudzovať primeranosť dĺžky trestného konania, sú charakter prejednávanej veci, najmä jej zložitosť, závažnosť, rozsiahlosť či obťažnosť dokazovania, spôsob správania účastníkov v priebehu konania, prípadné zvláštne okolnosti, ktoré môžu spôsobiť prieťahy v konaní. Pri uvážení vyššie uvedených kritérií má najvyšší súd za to, že vec obžalovaného Ing. H. P. v primeranej lehote prerokovaná nebola.

V danej súvislosti je treba uviesť, že trestnú činnosť obžalovaného nie je možné označiť za zvlášť rozsiahlu a zložitú tohto prípadu neprekračuje rámec obdobných trestných vecí. Taktiež proces dokazovania v posudzovanej veci nevykazuje rysy výnimočnosti spôsobujúcej potrebu konať trestné stíhanie po dobu dlhšiu než je obvyklé.

Pokiaľ sa týka správania obžalovaného Ing. H. P. v priebehu konania, treba uviesť, že príčinami týchto predĺžení v každom jednotlivom prípade nebola jeho neúčast' na hlavných pojednávaniach konaných pred krajským súdom resp. iné prieťahy ním zavinené. K zásadnému predĺženiu celého trestného konania výrazne prispelo konanie o obnove konania a následne vykonané znalecké dokazovanie.

Je teda možné zhrnúť, že predĺženie trestného konania v neúmernom rozsahu zapríčinili a rozhodujúcim spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku trestného konania viaceré skutočnosti stojace mimo vôle obžalovaného.

Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní nepochybne došlo k neprimeraným prieťahom v konaní, čím bolo porušené právo obžalovaného na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z tohto pohľadu Krajský súd v Banskej Bystrici považoval za potrebné kompenzovať porušenie práva na primeranú dĺžku konania zmiernením trestu obžalovaného Ing. H. P..

V danej súvislosti treba tiež zdôrazniť, že v pôvodnom konaní (pred povolením obnovy konania) v danej veci trestné konanie prebiehalo plynule, bez neprimeraných prieťahov, a preto úvahy o prípadnom použití sankčného zmierňovacieho ustanovenia boli v tom čase bezpredmetné.

Ako je to zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku, krajský súd, ktorý rozhodoval o treste ukladanom obžalovanému, pri svojich úvahách o spôsobe a rozsahu jeho potrestania dĺžku jeho trestného stíhania síce celkom neopomenul, keď v časti odôvodnenia o treste obžalovaného uviedol dĺžku trvania trestného stíhania ako faktor spôsobilý ovplyvniť ukladaný trest či jeho výšku. Krajský súd však použitie zmierňujúceho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 odôvodnil nedostatočne a čiastočne aj vecne nesprávne, keď prevažne oprel svoje rozhodnutie o osobné pomery obžalovaného a nie o neprimeranú dĺžku trestného konania.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 orgány činné v trestnom konaní musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Ak by konanie prebiehalo bez prieťahov, došlo by k jeho skončeniu v primeranej lehote a nie až po takmer šiestnástich rokoch od spáchania skutku.

Týmito úvahami sa riadil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, keď dospel k záveru, že v pôvodnom konaní vymeraný trest odňatia slobody obžalovanému Ing. H. P. na sedem rokov, tak ako to navrhol prokurátor krajskej prokuratúry v odvolaní, by bol zrejmé neprimeraný, najmä vzhľadom na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania prerokúvanej trestnej veci a tiež vzhľadom na dĺžku trestného konania, ktoré nezavinením obžalovaného trvalo takmer šesť rokov.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal pri zamietnutí odvolania prokurátora u obžalovaného Ing. H. P. na zreteli ustálenú súdnu prax, podľa ktorej pod okolnosťami prípadu treba rozumieť nie len okolnosti činu, ale aj tie ďalšie okolnosti, ktoré nemajú súvislosť len so samotným skutkom a jeho právnym posúdením, ale aj s jeho prerokúvaním podľa ustanovení Trestného poriadku.

V súlade so zákonom rozhodol krajský súd aj o uložení ďalších, vedľajších trestov, a to trestu zákazu činnosti a o uložení trestu prepadnutia vecí - pečiatky jeho obchodnej spoločnosti M. spol. s r.o. Banská Bystrica.

Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že odvolanie podané prokurátorom Krajskej prokuratúry Banská Bystrica nie je opodstatnené a dôvodné, preto ho podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.